

Rim je po vsem svojem obsežju jako slikovito mesto; že njega lega na sedmerih gričih je velezanimiva in polna čarovitih razgledov, perspektiv in prizorov. Mesto ima množino lepih javnih parkov in šetališč ter zasebnih vrtov. Zlasti pa je povsod brez števila umetniških spomenikov — skratka: kamor koli se obrnem in ozrem, ob vsakem koraku in pogledu se spominjam, da sem v Rimu, po katerem sem hrepenel toliko let!

Tukaj mrgoli tujcev z vsega sveta, kakor mravelj po mravljišču! Umetniki vseh narodov proučujejo arhitektonske, kiparske ter slikarske umotvore, katere bogati pohajkovalci brezčutno, mehaniški obzijavajo, dočim prihajajo od vseh krajev sveta iz preprostega naroda romarji v dolgih procesijah. Baš te pobožne posetnike večnega Rima je kaj zanimivo opazovati: kako se namreč zbirajo v slikovite skupine v vsakovrstnih, raznobojnih nošah; kako se vedejo in čudijo nepoznanim prikaznim in prizorom svetovnega središča vesoljne cerkve krščanske; kako zamaknjeno pojejo, molijo in se jočejo od radosti, dospevši v kraj, ki je bil namen in konec njih dolgoletnega hrepenenja: na posvečeni grob sv. apostolov Petra in Pavla! . . .

Prijatelj! Pomilujem Te, da nisi mogel priti z menoj semkaj! Privoščil bi Ti iz vsega srca, da bi preživel vsaj en dan tukaj v večnem mestu v obližju prečudovite bazilike Sv. Petra!

Da vidiš, čutiš in uživaš z menoj vsaj v duhu, kar vidim, čutim in uživam zdaj jaz v istini, zato Ti pošiljam te vrste in sicer v — »zlato Prago«, kamor odrineš, kakor si mi pisal, baš danes.

A. Progar.

Povejte . . .

Povejte, ve planine,
Že raste-li drevo,
Da zibel iz drevesa
Tesar nam stesal bo?

Povejte, kdaj spasilelj
Slovanom se rodi —
In kje nam mati v zibel
To dete položi?

Povejte, kje doraste
Naš narodni junak,
Ki dvigne nam zastavo
Svobode, sloge v zrak?

Povejte, ve planine,
Kdaj bo vzbujenja dan,
Povejte nam, kdaj vstane
Iz robstva prost Slovan?

I. N. Resman.

